

ЗНАЧИТЕЛНАТА ИЗЯВА НА БУРГАСКИТЕ СИМФОНИЦИ И РУСЕНСКИТЕ ПЕВЦИ

Концертът на 3 април беше радващ принос на българското изпълнителско изкуство във фестивала, ново доказателство за неговите много израснали възможности, за продукцията, която създава пълнокръвна музика. Симфоничният оркестър на Бургаската филхармония го откри с Радостна увертюра от лауреата на Димитровска награда Цветан Цветанов, в чието кратко времетраене пулсира фестивално настроение.

Най-богато оркестърът се изявя във Втората симфония „Великий Преслав“ от нашия класик Веселин Стоянов. Годишите след неговата смърт минават, но силното въздействие на дълбоко българската и високо професионалната

музика не увяхва. И сега палката на з. а. Иван Вульпе ни поведе към картините от древна България, обрисувани тъй колоритно, майсторски, емоционално. Бургаските симфонии показаха своя плътен шрайх, багрената наситеност на партитурата, професионалната си рутинна, съчетана сега с празнично увлечение. И Вульпе, който неведнъж е проявявал проникновено отношение към творчеството на Веселин Стоянов, най-добре пре създаде I, II, V и VII част на симфонията.

Втората част на концерта ни въведе в друг свят с изпълнението на две връхни изяви на гения на Моцарт. Дискретният съпровод на оркестъра, „превключил“ много доб

ре в съвсем различната звучност на тази музика, даде възможност на една от вече известните „надежди“ на съвременното чехословакско изпълнителско изкуство — младия пианист Петер Толерцер — да покаже своите качества. Това той сторил най-убеждаващо във финала на концерта, докато в първите две части можеше да се желае по-проникновено навлизане в неповторимата философска дълбина, а на места и по-отчетлива техника.

Бръхната точка на концерта беше изпълнението на Месата в до-мажор — „Коронационна“ от Моцарт. Тази творба е твърде далечна от своето название — това е една жизнерадостна възхвална кан

тата, събрала в себе си типичните белези на Моцартовото обаяние. Някои от частите напомнят по-скоро на действията от оперите на композитора. И тъкмо затова тя е много „костелив орех“ за всеки изпълнител. Необходимо е категорично да бъдат изтъкнати големите постижения на нашите колективи, диригенти, солисти, достигнати в тази интерпретация.

Иван Вульпе намери онези верни темпа, онези точна динамика, които му позволиха да навлезе свободно и убедително в genialната простота и мъдрост, в светлата човечна топлина и искрена радост на музиката. За да постигне това, той беше блестящо подпомогнат от прославения ру-

сенски хор „Родина“, подготвен безупречно от един първомайстор на нашето хорово дело — з. а. Васил Арнаудов. Отново бяха потвърдени великолепните качества на русенските певци Нюансираното в камерен стил изпълнение на Ем. Максимова, тембристия глас на В. Зорова, лекотата в емисията на П. Маринов и познатото умение на з. а. П. Герджиков (чието петнайсетопоредно участие във фестивала бе мило и достойно отбелязано) допринесоха за цялостното удовлетворение. Тук, на един международен фестивал, който предлага различни съпоставки, нашите музиканти показаха високо, наистина международно равнище.

Димитър ЗЕНГИНОВ